

ἀθέρμαστος ἐπίθ. Παξ. ἀθέρμαστους Μακεδ. ἀθέρμαγος Πελοπν. (Λακων.) κ. ἄ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *θερμαστός <θερμαίνω.

1) Ὁ μὴ περιχυθεὶς διὰ ζέοντος ὕδατος, συνήθως ἐπὶ ἐλαιῶν, αἵτινες ἐκθλιβόμεναι πρὸς ἐξαγωγήν τοῦ ἐλαίου δὲν περιεχύθησαν μὲ ζέον ὕδωρ Πελοπν. (Λακων.) Συνών. ἀθέρμιστος 2, ἄθερμος 1. 2) Ὁ μὴ καταληφθεὶς ὑπὸ πυρετοῦ, θερμῆς Μακεδ. Παξ.: Ἐπέρασε τὴ νύχτα ἀθέρμαστος Παξ. Συνών. ἀπύρετος.

ἀθέρμιστος ἐπίθ. Ἀθῆν. Παξ. Πελοπν. (Τρίπ.) ἀθέρμιστους Λῆμν.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *θερμιστός <θερμίζω.

1) Ὁ μὴ θερμανθεὶς, ἐπὶ μέλιτος μὴ ἐξαχθέντος διὰ θερμάνσεως Πελοπν. (Τρίπ.): Ἀθέρμιστο μέλι. 2) Ὁ μὴ περιχυθεὶς διὰ ζέοντος ὕδατος, ἐπὶ ἐλαίου, τὸ ὅποιον ἐξεθλίβῃ χωρὶς νὰ περιχυθῶν αἱ ἐλαῖαι διὰ θερμοῦ ὕδατος Ἀθῆν. Λῆμν. Παξ.: Ἀγουρέλαια ἀθέρμιστα Ἀθῆν. Ἀθέρμιστον λάδ' Λῆμν. Συνών. ἀθέρμαστος 1, ἄθερμος 1.

ἄθερμος ἐπίθ. Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κονίστρ. κ. ἄ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ οὐσ. θερμός. Πβ. ἀρχ. ἄθερμος.

1) Ὁ μὴ διὰ ζέοντος ὕγρου περιχυθεὶς ἔνθ' ἄν.: Ἀθερμα μακαρούνια (τὰ μὴ περιχυθέντα διὰ βουτύρου ἢ ἐλαίου). Ἀθερμο λάδι (τὸ ἐκ τῆς πρώτης ἐκπίεσεως λαμβανόμενον, τὸ ἀγουρόλαδο). Συνών. ἀθέρμαστος 1, ἀθέρμιστος 2. 2) Τὸ οὐδ. ἄθερμο οὐσ., τὸ ἐκ τῆς πρώτης πίεσεως ὠρίμων ἐλαιῶν ἄνευ χρήσεως θερμοῦ ὕδατος ἐκθλιβόμενον ἐλαιον Εὐβ. Συνών. ἀγουρόλαδο 2.

ἀθεροκόβω ἀμάρτ. ἀθεροκόβω Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀθέρας καὶ τοῦ ρ. κόβω.

Κόπτω τὸν ἀθέρα: Ἀλώνεψα τὸ κριθ-θάριν καλὰ ν' ἀθεροκοπῇ. Τὸ κριθ-θάριν ἔν' ἀθεροκομμένο, γιὰτὶ ἀλωνεύτην καλὰ.

ἀθερολόγος ἐπίθ. Λεξ. Κομ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀθέρας καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.-λόγος.

Ὁ συλλέγων στάχυν, σταχυολόγος.

ἄθερος ἐπίθ. Εὐβ. Ἰκαρ. Κύπρ. Πελοπν. (Καστάν. Κόρινθ. Λακων. Μάν. κ. ἄ.) Σίφν. Τήλ. κ. ἄ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. θερίζω. Πβ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 2,109.

Ὁ μὴ θερισθεὶς ἔνθ' ἄν.: Τὰ χωράφια εἶναι ἄθερα Κόρινθ. Λακων. Ἀθερα τὰ ῥηκε τὰ γεννήματά του Καστάν. Τὰ σπαρμένα μου ἔχω τὰ ἀκόμη ἄθερα Κύπρ. || Ἀσμ.

Μὴ μὲ πουλῆς, ἀφέντη μου, μὴ μὲ πουλῆς, καλέ μου, πούλησε κάμπους ἄθερους καὶ κάμπους θερισμένους Εὐβ. Συνών. ἀθέριστος.

ἄθετος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἄθιτους Ἴμβρ. ἄθηκτος Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. θετός <θέτω, παρ' ὃ καὶ θήκω, ὅθεν τὸ ἄθηκτος. Πβ. καὶ τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἄθετος.

1) Ὁ μὴ τεθείς, ὁ μὴ τεθειμένος Πόντ. (Τραπ.): Τὸ φαεῖν ἀκόμαν ἄθηκτον ἔν' ῥ' σὴν φωτίαν. 2) Ὡς οὐσ., τὸ νὰ μὴ δύναται τις νὰ τεθῇ που Ἴμβρ.: Τρεῖς μέρις τὴν ῥ' -ῥ-ἄρρουστους ἔχ' δὸν ἄθιτον κὶ δὸν ἄπιφτον (δὲν δύναται νὰ εὖρη ἡσυχίαν ὅπως καὶ ἂν πλαγιάσῃ).

ἀθετῶ λόγ. σύνηθ. καὶ δημῶδ. Ἀντικύθ. Κρήτ. Κύθηρ.

Τὸ μεταγν. ἀθετῶ.

1) Δὲν τηρῶ τὸν λόγον μου πρὸς τινὰ λόγ. σύνηθ.: Ἀθετῶ τὸν λόγον μου. 2) Λησμονῶ τινὰ, ἐν ἀρνητικῇ προτάσει (ἢ σημ. πιθανώτατα προήλθεν ἐκ τῆς φρ. δὲν ἀθετῶ τὸν λόγον μου πρὸς σέ) Ἀντικύθ. Κύθηρ.: Δὲ σέ ἀθετῶ Κύθηρ.

ἀθῆλειαστος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀδέλᾱγος Πόντ. (Κοτύωρ. Τραπ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *θηλειαστός <θηλειάζω, παρ' ὃ καὶ δελαάζω, ὅθεν ἀδέλᾱγος.

Ὁ μὴ περιτεπλεγμένος, ὁ μὴ μπερδεμένος: Ἀδέλᾱγον ράμμαν.

***ἀθῆλιστος** ἐπίθ. ἀσῆλιτε Τσακων.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *θῆλιστός <θηλίζω, παρ' ὃ καὶ σῆλίνδω.

Ὁ μὴ θηλάσας: Τὸ καμπζὶ ἀραμαῖτζε ἀσῆλιτε (τὸ παιδίον ἔμεινεν ἀθήλαστον).

ἀθῆλύκωτος ἐπίθ. Ἡπ. Θράκ. (Σαρακκλ.) Κεφαλλ. Κεφαλλ. Μεγίστ. κ. ἄ. — Λεξ. Λάουνδ. ἀθελέκωτος Πόντ. (Χαλδ.) ἀθ'λύκωτους Ἡπ. (Ζαγόρ.) Θράκ. (Ἀδριανούπ. Αἰν.) ἀτηλύκωτος Βιθυν.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. θηλυκωτός <θηλύνω, παρ' ὃ καὶ θελεκώνω, ὅθεν τὸ ἀθελέκωτος. Ὁ τύπ. ἀτηλύκωτος ἔχει τὸ τ κατ' ἐπίδρασιν τοῦ τυλίγω.

1) Ὁ μὴ θηλυκωμένος, ὁ μὴ ἐμπεπορημένος ἔνθ' ἄν.: Ἐχεις τὸ φόρεμά σου ἀθῆλύκωτο Ἡπ. Ἐχει τὰ παπούτσια του ἀθῆλύκωτα Παξ. Τὸ καμίσι μ' ἀθελέκωτον ἐπελέστην (ἀπέμεινε) Χαλδ. 2) Ὁ μὴ τυλιγμένος Βιθυν. Κεφαλλ.: Δὲν ἔπρεπε νὰ δὰ φέρης ἀθῆλύκωτα τὰ ξουράφια Κεφαλλ.

Ἀθηναίικη ἢ, ΑΓεωργακοπ. Αἰ ἐδώδ. ἐλαῖαι 33 ΣΧασιώτ. Νέα Γεωπον. 3,45.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. Ἀθηναίικος, ὅπερ παρὰ Σομ.

Εἶδος ἐλαίας, ἐκ τοῦ καρποῦ τῆς ὁποίας παρασκευάζονται αἱ πράσιναι ἐλαῖαι τοῦ λαδίου. Συνών. Ἀθηναίικη ἐλαῖα (ἰδ. ἐλαῖα), ἀθηνολαῖα.

Ἀθηναῖος ὁ, κοιν. Ἀθηναῖος ΝΠολίτ. Παροιμ. 1,347.

Τὸ ἀρχ. ἐθνικ. ὄν. Ἀθηναῖος.

Ὁ κάτοικος τῶν Ἀθηνῶν κοιν.: Παροιμ.

Κάλλιο ἀχινὸς ῥ' τὰ στήθη σου | παρ' Ἀθηναῖος ῥ' τὸ σπῖτι σου (ἐπὶ παλιμβούλου ταχέως ἀθετοῦντος τὰς ὑποσχέσεις του) ΝΠολίτ. ἔνθ' ἄν.

Ἀθηναϊώτικο τό, ἀμάρτ. Ἀθηναϊώτικον Λέσβ. (Πάμφιλ.)

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ἐπίθ. Ἀθηναϊώτικος κατὰ παράλειψιν τοῦ οὐσ. σταφυλί.

Εἶδος σταφυλῆς μὲ μεγάλας ράγας. Συνών. φράουλα.

